

AGATHA CHRISTIE
ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Midsummer Mysteries*

Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη, Αναστασία Δελιγιάννη, Κατερίνα Δουρίδα,
Χρήστος Καψάλης, Αύγουστος Κορτώ, Μιχάλης Μακρόπουλος, Χρύσα Θ. Μπανιά,
Γιώργος Μπαρουξής, Χρήστος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης, Κατερίνα Δουρίδα,
Κυριακή Κάσση, Μαρία Μανούση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Holly Macdonald

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 2021. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins Publishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4312-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4313-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Εγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη, Αναστασία Δεληγιάννη,
Κατερίνα Δουρίδα, Χρήστος Καψάλης,
Αύγουστος Κορτώ, Μιχάλης Μακρόπουλος,
Χρύσα Θ. Μπανιά, Γιώργος Μπαρουξής,
Χρήστος Μπαρουξής

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Ο θάνατος έβαλε τελεία
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Φόνοι με αλφαθητική σειρά	Σιωπηλός μάρτυρας	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα στον Νείλο	Θάνατος στα σύννεφα
Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική	Νέμεση
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργλ
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος	Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Εγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Μια αυτοβιογραφία	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Ραντεβού με τον θάνατο
Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έιτζουερ	Καφές σκέτος
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ	Με ανοιχτά χαρτιά	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Άγνωστος προορισμός
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16.50	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Αφρώδες κυάνιο
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Ο ιστός της αράχνης
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	
Το μυστικό του Τσίμνεις	Προς το μηδέν	
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;		
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών		

Περιεχόμενα

Εισαγωγή: Καλοκαίρι στα Πυρηναία (μτφρ. Χρήστος Καψάλης).....	9
Το ματωμένο πλακόστρωτο (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά).....	15
Το διπλό στοιχείο (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής).....	27
Έγκλημα στον Νείλο (μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής)	39
Ο νεκρός Αρλεκίνος (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ).....	56
Η περιπέτεια του Ιταλού ευγενούς (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής)	84
Η Τζέιν ψάχνει για δουλειά (μτφρ. Αναστασία Δεληγιάννη, Μιχάλης Μακρόπουλος).....	97
Η εξαφάνιση του κυρίου Ντάβενχαϊμ (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής)	122
Ο οίκος του ειδώλου της Ασάρτης (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά) ...	140
Το σμαράγδι του μαχαραγιά (μτφρ. Αναστασία Δεληγιάννη, Μιχάλης Μακρόπουλος).....	157
Το Μαντείο των Δελφών (μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής)	178
Η περιπέτεια με τον καταχθόνιο ξένο (μτφρ. Κατερίνα Δουρίδα)	193
Η απίστευτη ληστεία (μτφρ. Θεοδώρα Δαρβίρη).....	211
Βιβλιογραφία.....	271

Εισαγωγή

Καλοκαίρι στα Πυρηναία

Ο Πατέρας και η Ματζ πήγαιναν συχνά εκδρομές καβάλα σε άλογα κι ένα πρωί, ανταποκρινόμενοι στις πολλές παρακλήσεις μου, με ενημέρωσαν πως την επομένη θα μου επιτρεπόταν να τους συνοδεύσω. Ενθουσιάστηκα. Η μητέρα μου είχε ορισμένες επιφυλάξεις, όμως ο πατέρας μου σύντομα τις παραμέρισε.

«Έχουμε Οδηγό μαζί μας», είπε, «και είναι μαθημένος σε παιδιά, θα φροντίσει ώστε να μην πέσουν κάτω».

Το επόμενο πρωί τα τρία άλογα έκαναν την εμφάνισή τους και ξεκινήσαμε. Ανηφορίσαμε τα στριφογυριστά, απόκρημνα μονοπάτια κι εγώ περνούσα περίφημα, ανεβασμένη στη ράχη ενός αλόγου που μου φαινόταν πελώριο. Ο Οδηγός το κρατούσε από τα χαλινάρια και κάθε τόσο μάζευε αγριολούλουδα, τα οποία μου πρόσφερε για να τα βάζω στην ταινία του καπέλου μου. Μέχρι στιγμής όλα πήγαιναν καλά, όμως όταν φτάσαμε στην κορυφή και ετοιμαζόμασταν να γευματίσουμε, ο Οδηγός ξεπέρασε τον εαυτό του. Επέστρεψε τροχάδην στο σημείο όπου ήμασταν, φέρνοντας να μας δείξει μια εντυπωσιακή πεταλούδα που είχε πιάσει. «*Pour la petite mademoiselle*», αναφώνησε. Τράβηξε μια καρφίτσα από το πέτο του, κάρφωσε την πεταλούδα και την έπιασε στο καπέλο μου! Τι φρίκη ήταν αυτή! Η αίσθηση της άμοιρης πεταλούδας που πετάριζε πασχίζοντας να γλιτώσει από την καρφίτσα. Η αγωνία που ένιωσα καθώς η πεταλούδα χτυπιόταν. Και, φυσικά, δεν μπορούσα να πω *κουβέντα*. Ήταν πολλά τα αντικρουόμενα συναισθήματα στον

νου μου. Ο Οδηγός από καλοσύνη το είχε κάνει. Είχε φέρει την πεταλούδα για μένα. Ήταν ένα ιδιαίτερο δώρο. Πώς θα μπορούσα να πληγώσω τα αισθήματά του, λέγοντάς του πως δε μου άρεσε; Και πόσο ήθελα να τη βγάλει από πάνω μου! Και στο μεταξύ, η πεταλούδα πετάριζε καρφισωμένη, ετοιμοθάνατη. Εκείνος ο φοβερός χτύπος πάνω στο καπέλο μου. Μονάχα ένα πράγμα μπορεί να κάνει ένα παιδί σε μια τέτοια περίπτωση. Έκλαψα.

Όσο περισσότερο με ρωτούσαν για να καταλάβουν τι είχε συμβεί, τόσο δεν μπορούσα να απαντήσω.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο πατέρας μου. «Μήπως πονάς κάπου;»

Η αδερφή μου είπε: «Μπορεί να τη φόβισε η ιππασία».

Εγώ απάντησα όχι και όχι. Δε φοβόμουν ούτε πονούσα κάπου.

«Κουράστηκες», είπε ο πατέρας μου.

«Όχι», αποκρίθηκα.

«Και τότε τι έπαθες;»

Όμως δεν μπορούσα να απαντήσω. Προφανώς και δεν μπορούσα. Ο Οδηγός στεκόταν παραδίπλα, παρατηρώντας με καλοσυνάτα, με απορία. Ενοχλημένος, ο πατέρας μου είπε: «Είναι πολύ μικρή. Κακώς τη φέραμε μαζί μας σε αυτή την εκδρομή».

Εκεί δυνάμωσα τα κλάματά μου. Πρέπει να είχα χαλάσει την ημέρα τόσο του πατέρα μου, όσο και της αδερφής μου, το ήξερα πως αυτό έκανα, όμως δεν μπορούσα να σταματήσω. Το μόνο που ήλπιζα και προσευχόμουν ήταν να μην καταλάβει ο πατέρας μου ούτε και η αδερφή μου, να μη *μαντέψουν* ποιο ήταν το πρόβλημα. Σίγουρα κάποια στιγμή θα κοιτούσαν την πεταλούδα, θα την έβλεπαν και θα έλεγαν: «Ίσως να μην της αρέσει η πεταλούδα στο καπέλο της». Βέβαια, αν το έλεγαν *εκείνοι*, δεν υπήρχε πρόβλημα. Όμως *εγώ* δεν μπορούσα να τους το πω. Ήταν μια τρομερή ημέρα. Αρνήθηκα να βάλω μπουκιά στο στόμα. Καθόμουν εκεί και έκλαιγα ενώ η πεταλούδα πετάριζε. Τελικά έπαψε να πεταρίζει. Κανονικά, αυτό έπρεπε να με είχε κάνει να νιώσω καλύτερα. Όμως στο μεταξύ είχα περιέλθει σε τόσο στενάχωρη κατάσταση, ώστε *τίποτα* δεν ήταν ικανό να με κάνει να νιώσω καλύτερα.

Πήραμε τον δρόμο της επιστροφής, ο πατέρας μου σίγουρα εκνευρισμένος, η αδερφή μου ενοχλημένη και ο Οδηγός πάντοτε καλοσυνάτος, ευγενικός και απορημένος. Ευτυχώς, δε σκέφτηκε να μου πιάσει και δεύτερη πεταλούδα για να μου φτιάξει το κέφι. Επιστρέψαμε στη βάση μας, μια αξιολύπητη ομάδα, και πήγαμε στο καθιστικό μας, όπου βρισκόταν η μητέρα μου.

«Αχ», είπε εκείνη, «τι συμβαίνει; Μήπως χτύπησε η Άγκαθα;»

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε χολωμένος ο πατέρας μου. «Δεν ξέρω τι πρόβλημα έχει το παιδί. Φαντάζομαι πως κάτι την πονάει. Κλαίει από την ώρα που κάναμε στάση για να φάμε το μεσημέρι και αρνήθηκε να βάλει μπουκιά στο στόμα».

«Τι συμβαίνει, Άγκαθα;» ρώτησε η μητέρα μου.

Δεν μπορούσα να της πω. Αρκέστηκα στο να την κοιτάζω, βουβά, ενώ τα δάκρυα εξακολουθούσαν να κυλούν στα μάγουλά μου. Εκείνη με κοίταξε σκεπτική για μερικά λεπτά και τότε είπε: «Ποιος έπιασε αυτή την πεταλούδα στο καπέλο της;»

Η αδερφή μου εξήγησε πως ο Οδηγός το είχε κάνει.

«Κατάλαβα», είπε η μητέρα μου. Και τότε, απευθυνόμενη σε μένα: «Δε σου άρεσε αυτό, σωστά; Ήταν ζωντανή και σκέφτηκες πως πονούσε;»

Ω, τι έξοχη ανακούφιση, τι θαυμάσια ανακούφιση, να καταλαβαίνει κάποιος τι σκέφτεσαι και να σου το λέει, έτσι ώστε να απαλλάσσεσαι επιτέλους από το μακρύ μαρτύριο της σιωπής. Ρίχτηκα σαν τρελαμένη επάνω της, έπλεξα τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό της και είπα: «Ναι, ναι, ναι. Χτυπούσε τα φτερά της. Χτυπούσε τα φτερά της. Όμως εκείνος ήταν τόσο ευγενικός, και το έκανε για καλό. Δεν μπορούσα να *πω* κάτι».

Εκείνη τα κατάλαβε όλα και με χάιδεψε ελαφρά. Ξαφνικά το όλο σκηνικό έμοιαζε να υποχωρεί και να χάνεται στο βάθος.

«Καταλαβαίνω πολύ καλά πώς ένιωσες», είπε. «Καταλαβαίνω. Όμως τώρα πάει, τελείωσε και δε θα μιλήσουμε άλλο γι' αυτό».

Agatha Christie

Το ματωμένο πλακόστρωτο

Είναι περίεργο», είπε η Τζόις Λεμπριέρ, «αλλά σχεδόν δε θέλω να σας πω τη δική μου ιστορία. Συνέβη πριν από πολύ καιρό, πριν από πέντε χρόνια, για να είμαι ακριβής, αλλά κατά κάποιον τρόπο με στοιχειώνει από τότε. Έχει ένα χαμογελαστό, λαμπερό κάλυμμα... κι από κάτω μια κρυφή φρίκη. Και το παράξενο είναι πως το σκίτσο που έφτιαξα τότε έχει πάρει την απόχρωση της ίδιας ατμόσφαιρας. Όταν το κοιτάξει κανείς για πρώτη φορά δεν είναι παρά το αδρό σκίτσο ενός μικρού, απότομου δρόμου στην Κορνουάλη στη λιακάδα. Αν, όμως, το παρατηρήσει αρκετά, στην εικόνα μπαίνει κάτι μοχθηρό. Δεν πούλησα ποτέ το σκίτσο, αλλά ούτε το κοιτώ ποτέ. Ζει στο στούντιο, σε μια γωνιά, γυρισμένο προς τον τοίχο.

»Το μέρος ονομαζόταν Ράτχολ. Είναι ένα παράξενο ψαροχώρι στην Κορνουάλη, πολύ γραφικό – ίσως πάρα πολύ. Μάλλον είναι υπερβολικά έντονη η ατμόσφαιρα της παλιάς, παραδοσιακής Κορνουάλης. Έχει καταστήματα με καλοχτενισμένα κορίτσια που φορούν μπλούζες με σφηκοφωλιά και ζωγραφίζουν περίτεχνες φράσεις πάνω σε περγαμνές. Είναι χαριτωμένο και παλιακό, αλλά έχει απόλυτη επίγνωση αυτού».

«Εμένα θα μου πεις», είπε ο Ρέιμοντ Γουέστ με ένα βογκητό. «Υποθέτω πως είναι η κατάρρα του τουριστικού λεωφορείου. Όσο στενοί κι αν είναι οι δρόμοι που οδηγούν ως αυτά τα γραφικά χωριά, κανένα τους δεν είναι ασφαλές».

Η Τζόις κούνησε το κεφάλι.

«Είναι στενοί οι δρόμοι που κατεβάζουν ως το Ράτχολ και πολύ απότομοι, σαν πλευρά σπιτιού. Ας συνεχίσω την ιστορία μου, λοιπόν. Είχα κατέβει στην Κορνουάλη για ένα δεκαπενθήμερο για να σκιτσάρω. Το Ράτχολ έχει ένα παλιό πανδοχείο, το Πόλαργουιθ Αρμς. Υποτίθεται πως ήταν το μόνο οίκημα που έμεινε όρθιο όταν βομβάρδισαν το χωριό οι Ισπανοί το χίλια πεντακόσια κάτι».

«Δεν το βομβάρδισαν», είπε συνοφρυωμένος ο Ρέιμοντ Γουέστ. «Προσπάθησε να είσαι ιστορικά ακριβής, Τζόις».

«Τέλος πάντων, ξεφόρτωσαν όπλα κάπου στην ακτή, άρχισαν να ρίχνουν και τα σπίτια γκρεμίστηκαν. Εν πάση περιπτώσει, δεν είναι εκεί το θέμα. Το πανδοχείο ήταν ένα θαυμάσιο, παλιό κτίσμα που είχε μπροστά κάτι σαν βεράντα πάνω σε τέσσερις κίονες. Έπιασα ένα πολύ καλό σημείο και πάνω που είχα βολευτεί για να αρχίσω δουλειά, είδα ένα αυτοκίνητο να κατεβαίνει αργά τις στροφές του λόφου. Φυσικά *έπρεπε* να σταματήσει μπροστά στο πανδοχείο, ακριβώς σε σημείο όπου δε με βόλεψε καθόλου. Οι επιβάτες κατέβηκαν, ήταν ένας άνδρας και μία γυναίκα· δεν τους πρόσεξα πολύ. Εκείνη φορούσε ένα μοβ φόρεμα, μάλλον λινό, και μοβ καπέλο.

»Πολύ σύντομα ο άνδρας βγήκε ξανά και προς μεγάλη μου χαρά κατέβασε το όχημα στην προκουαία και το άφησε εκεί. Χαλαρά, πέρασε ξανά από μπροστά μου προς το πανδοχείο. Εκείνη τη στιγμή κατέβηκε τις στροφές άλλο ένα θηριώδες αυτοκίνητο, από το οποίο βγήκε μια γυναίκα που φορούσε το πιο έντονο εμπορικό φόρεμα που είχα δει ποτέ –μου φαίνεται πως ήταν άλικο αλεξανδρινά– και μαζί ένα μεγάλο ψάθινο καπέλο σαν αυτά των ιθαγενών – από την Κούβα δεν είναι;– σε πολύ έντονο άλικο χρώμα.

»Αυτή η γυναίκα δε σταμάτησε μπροστά στο πανδοχείο, αλλά οδήγησε το αυτοκίνητο πιο κάτω στον δρόμο, προς το άλλο όχημα. Βγήκε και, όταν την είδε ο άνδρας, έβγαλε μια κατάπληκτη φωνή. “Κάρολ”, φώναξε, “δεν είναι δυνατόν. Ποιος θα φανταζόταν ότι θα σε συναντούσα σε τόσο απόμερο σημείο. Έχω χρόνια να σε δω. Να και η Μάρτζερι – η σύζυγός μου, ξέρεις. Έλα να τη γνωρίσεις”.

»Ανέβηκαν τον δρόμο προς το πανδοχείο πλάι πλάι, και είδα ότι η άλλη γυναίκα μόλις είχε βγει από την πόρτα και κατέβαινε προς το μέρος τους. Εγώ μόλις που πρόλαβα να ρίξω μια φευγαλέα ματιά στη γυναίκα που λεγόταν Κάρολ όταν πέρασε από μπροστά μου. Ήταν αρκετή για να δω ένα πάλλευκο πουδραρισμένο πιγούνι και φλογοκόκκινα χείλη κι αναρωτήθηκα –αυθόρμητα– αν η Μάρτζερι θα χαιρόταν τόσο που την έβλεπε. Δεν την είχα δει από κοντά, αλλά από μακριά έμοιαζε άκομψη και ιδιαίτερα σχολαστική και καθωσπρέπει.

»Εννοείται πως όλα αυτά δε με αφορούσαν, αλλά καμιά φορά βλέπεις πολύ παράξενα στιγμιότυπα της ζωής και άθελά σου αρχίζεις τις εικασίες γύρω από αυτά. Από εκεί όπου στέκονταν, το αεράκι μου έφερνε ελάχιστα κομμάτια από τη συζήτησή τους. Μιλούσαν για τα μπάνια στη θάλασσα. Ο σύζυγος, ο οποίος καθώς φαίνεται λεγόταν Ντένις, ήθελε να πάρει μια βάρκα και να κάνει μια βόλτα στην ακτή κωπηλατώντας. Από ότι είπε, περίπου ενάμισι χιλιόμετρο πιο κάτω υπήρχε μια διάσημη σπηλιά που άξιζε τον κόπο να δει κανείς. Και η Κάρολ ήθελε να δει τη σπηλιά, αλλά πρότεινε να πάνε με τα πόδια από τον γκρεμό και να τη δουν από ξηράς. Είπε ότι απεχθάνεται τις βάρκες. Στο τέλος το κανόνισαν ως εξής: η Κάρολ θα πήγαινε από το μονοπάτι του γκρεμού και θα τους συναντούσε στη σπηλιά, ο Ντένις και η Μάρτζερι θα έπαιρναν μια βάρκα και θα πήγαιναν κωπηλατώντας.

»Όταν τους άκουσα να λένε πως θα έκαναν μπάνιο στη θάλασσα, μου ήρθε όρεξη να κάνω κι εγώ το ίδιο. Εκείνο το πρωί έκανε πολλή ζέστη και η δουλειά δε μου έβγαине ιδιαίτερα καλά. Σκέφτηκα, επίσης, ότι στην ουσία το απογευματινό φως θα ήταν πολύ πιο ελκυστικό. Γι' αυτό μάζεψα τα πράγματά μου και τράβηξα για μια μικρή παραλία που ήξερα: ήταν στην αντίθετη κατεύθυνση από τη σπηλιά και την είχα ανακαλύψει μόνη μου. Έκανα ένα φανταστικό μπάνιο κι έφαγα για μεσημέρι μια κονσέρβα με βοδινή γλώσσα και δύο ντομάτες. Γύρισα το απόγευμα για να συνεχίσω να σκισάρω, γεμάτη σιγουριά κι ενθουσιασμό.

»Ολόκληρο το Ράτχολ έμοιαζε να κοιμάται. Είχα δίκιο για το απογευματινό φως του ήλιου, οι σκιές ήταν πολύ πιο εύγλωττες. Το Πόλαργουιθ Αρμς ήταν η κεντρική νότα του σκίτσου μου. Μια πλάγια ηλιαχτίδα έπεφτε εγκάρσια και κατέληγε στο έδαφος μπροστά του, δημιουργώντας μια κάπως περίεργη εντύπωση. Συμπέρανα ότι η παρέα που είχε πάει για μπάνιο είχε γυρίσει, επειδή στο μπαλκόνι κρέμονταν δύο μαγιό, ένα άλικο κι ένα σκούρο μπλε, και στέγνωναν στον ήλιο.

»Κάτι είχε πάει λίγο στραβά με τη μία γωνία του σκίτσου μου και για μερικές στιγμές έσκυψα προσπαθώντας να τη διορθώσω. Όταν σήκωσα τα μάτια ξανά, είδα να ακουμπά σε έναν από τους κίονες του Πόλαργουιθ Αρμς μια μορφή που θαρρείς είχε εμφανιστεί ως διά μαγείας. Ήταν ένας άνδρας ντυμένος με ναυτικά ρούχα, και υπέθεσα πως ήταν ψαράς. Ωστόσο είχε μακρύ, σκούρο μούσι, κι αν έβλεπα το μοντέλο ενός μοχθηρού Ισπανού καπετάνιου δε θα μπορούσα να φανταστώ κανέναν πιο κατάλληλο. Άρχισα να δουλεύω με πυρετώδη βιασύνη πριν απομακρυνθεί, αν και από τη στάση του έδειχνε απόλυτα πρόθυμος να στηρίζει τους κίονες αιώνια.

»Τελικά κινήθηκε, παρ' όλα αυτά, μα ευτυχώς είχα προλάβει να πάρω αυτό που ήθελα. Με πλησίασε και άρχισε να μιλά. Δε φαντάζεστε πόσο μιλούσε αυτός ο άνθρωπος.

»“Το Ράτχολ”, είπε, “είναι πολύ ενδιαφέρον μέρος”.

»Εγώ το ήξερα ήδη αυτό, αλλά παρόλο που το είπα, δε γλίσωσα. Άκουσα ολόκληρη την ιστορία του βομβαρδισμού, εννοώ της καταστροφής, του χωριού, μα και ότι ο ιδιοκτήτης του Πόλαργουιθ Αρμς ήταν ο τελευταίος που σκοτώθηκε. Τον διαπέρασε στο ίδιο του το κατώφλι το σπαθί ενός Ισπανού καπετάνιου και το αίμα του άρχισε να τρέχει στο πλακόστρωτο και κανείς δεν μπόρεσε να βγάλει τον λεκέ για εκατό χρόνια.

»Όλα ταίριαζαν απόλυτα με την αποχαυνωτική, μισοκοιμισμένη αίσθηση εκείνου του απογεύματος. Η φωνή του άνδρα ήταν πολύ απαλή και παρ' όλα αυτά την ίδια στιγμή είχε ένα υπόγειο ρεύ-

μα που φανέρωνε κάτι μάλλον τρομακτικό. Ο άνδρας ήταν πολύ δουλοπρεπής στους τρόπους του, μα εγώ ένιωθα ότι κατά βάθος ήταν άσπλαχνος. Μου έδωσε να καταλάβω καλύτερα από ποτέ την Ιερά Εξέταση και τη φρίκη των πράξεων των Ισπανών.

»Ενώ εκείνος μου μιλούσε, συνέχιζα να ζωγραφίζω, και ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι όσο άκουγα την ιστορία του συνεπαρμένη, είχα ζωγραφίσει κάτι που δεν υπήρχε. Στο λευκό, τετράγωνο κομμάτι του πλακόστρωτου όπου έπεφτε η ηλιαχτίδα μπροστά στην πόρτα του Πόλαργουιθ Αρμς είχα ζωγραφίσει κηλίδες από αίμα. Έδειχνε απίστευτο το γεγονός ότι το μυαλό μπορούσε να παίξει τέτοια παιχνίδια στο χέρι, μα όταν κοίταξα ξανά προς το πανδοχείο έπαθα και δεύτερο σοκ. Το χέρι μου είχε ζωγραφίσει αυτό που έβλεπαν τα μάτια μου: σταγόνες από αίμα πάνω στο λευκό πλακόστρωτο.

»Έμεινα να κοιτώ για ένα-δυο λεπτά. Έπειτα έκλεισα τα μάτια, σκέφτηκα *Μην είσαι ανόητη, στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα*, κι έπειτα τα άνοιξα ξανά, αλλά οι κηλίδες από το αίμα ήταν ακόμα εκεί.

»Άξαφνα ένιωσα ότι δεν άντεχα άλλο. Διέκοψα τη χειμαρρώδη διήγηση του ψαρά.

»“Πείτε μου κάτι”, του ζήτησα. “Η όρασή μου δεν είναι πολύ καλή. Κηλίδες αίματος είναι αυτές εκεί πέρα, στο πλακόστρωτο;”

»Εκείνος με κοίταξε συγκαταβατικά κι ευγενικά.

»“Δεν υπάρχουν κηλίδες αίματος τώρα πια, κυρία μου. Αυτό για το οποίο σας μιλώ έγινε πριν από πεντακόσια χρόνια περίπου”.

»“Ναι”, είπα, “μα τώρα, στο πλακόστρωτο” – οι λέξεις έσβησαν στο λαρύγγι μου. Ήμουν *σίγουρη*... *σίγουρη* ότι δε θα έβλεπε αυτό που έβλεπα εγώ. Σηκώθηκα κι άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου με τρεμάμενα χέρια. Εκείνη τη στιγμή ο νεαρός άνδρας που είχε έρθει με το αυτοκίνητο το ίδιο πρωί βγήκε από την πόρτα του πανδοχείου. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά στον δρόμο προβληματισμένος. Στο μπαλκόνι από πάνω η σύζυγός του βγήκε και μάζεψε τα μαγιά. Ο άνδρας κατέβηκε προς το αυτοκίνητο, αλλά ξαφνικά έστριψε και διέσχισε τον δρόμο προς τον ψαρά.

»“Για πες μου, φίλε μου”, είπε. “Μήπως ξέρεις αν έχει γυρίσει η κυρία που ήρθε με το δεύτερο αυτοκίνητο;”

»“Η κυρία με το λουλουδάτο φόρεμα; Όχι, κύριέ μου, δεν την είδα. Σήμερα το πρωί τράβηξε για τον γκρεμό προς τη σπηλιά”.

»“Το ξέρω, το ξέρω. Κάναμε μπάνιο εκεί όλοι μαζί, κι έπειτα μας άφησε για να γυρίσει πίσω με τα πόδια κι από τότε δεν την έχω ξαναδεί. Δεν μπορεί να έκανε τόση ώρα. Οι γκρεμοί εδώ γύρω δεν είναι επικίνδυνοι, έτσι δεν είναι;”

»“Εξαρτάται πώς πηγαίνει κανείς, κύριέ μου. Ο καλύτερος τρόπος είναι να πάρει κανείς μαζί έναν άνδρα που ξέρει τα κατατόπια”.

»Ήταν πασιφανές ότι εννοούσε τον εαυτό του κι ετοιμαζόταν να επεκταθεί στο θέμα, μα ο νεαρός τού έκοψε τη φόρα χωρίς πολλά πολλά κι έτρεξε ξανά προς το πανδοχείο φωνάζοντας τη γυναίκα του στο μπαλκόνι.

»“Να σου πω, Μάρτζερι, η Κάρολ δεν έχει γυρίσει ακόμα. Περίεργο δεν είναι;”

»Δεν άκουσα την απάντηση της Μάρτζερι, αλλά ο σύζυγός της συνέχισε. “Ναι, μα δε γίνεται να περιμένουμε άλλο. Πρέπει να προχωρήσουμε προς το Πένριθαρ. Είσαι έτοιμη; Πάω να βάλω μπρος το αυτοκίνητο”.

»Έκανε όπως είχε πει και πολύ σύντομα έφυγαν μαζί, με το αυτοκίνητο. Στο μεταξύ εγώ είχα αρχίσει να ετοιμάζομαι να αποδείξω πόσο γελοίες ήταν οι φαντασίες μου. Όταν το αυτοκίνητο έφυγε, πλησίασα το πανδοχείο κι εξέτασα το πλακόστρωτο από κοντά. Φυσικά και δεν υπήρχαν κηλίδες αίματος. Όχι, ήταν εξαρχής αποτέλεσμα της στρεβλής φαντασίας μου. Κι όμως, για κάποιον λόγο αυτό έδειχνε να κάνει το όλο θέμα πιο τρομακτικό. Κι ενώ έστεκα εκεί άκουσα τη φωνή του ψαρά.

»Με κοιτούσε περίεργα. “Σας φάνηκε πως είδατε κηλίδες αίματος εδώ, έτσι δεν είναι, κυρία μου;”

»Κούνησα το κεφάλι.

»“Πολύ περίεργο αυτό, πολύ περίεργο. Ξέρετε, κυρία μου,

έχουμε μια προκατάληψη στα μέρη μας. Αν δει κανείς αυτές τις κηλίδες—”

»Έκανε μια παύση.

»“Λοιπόν;” είπα εγώ.

»Εκείνος συνέχισε με τη μαλακή φωνή του, με τον επιτονισμό της Κορνουάλης, αλλά με προφορά ασυναίσθητα απαλή και καλοαναθρεμμένη, τελείως ελεύθερη από τοπικές εκφράσεις.

»“Λένε, κυρία μου, πως όταν δει κανείς αυτές τις κηλίδες, κάποιος θα πεθάνει μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες”.

»Ανατρίχιασα! Μια άσχημη αίσθηση διέτρεξε τη ραχοκοκκαλιά μου.

»Εκείνος συνέχισε πειστικά. “Στην εκκλησία έχουμε μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα αναμνηστική πλάκα, κυρία μου, για έναν θάνατο που—”

»“Όχι, ευχαριστώ”, είπα αποφασιστικά. Έκανα απότομη μεταβολή κι ανέβηκα τον δρόμο προς την αγροικία στην οποία έμενα. Τη στιγμή που έφτανα, είδα από μακριά τη γυναίκα που λεγόταν Κάρολ να έρχεται από το μονοπάτι του γκρεμού. Ήταν βιαστική. Με φόντο το γκρίζο των βράχων έμοιαζε με δηλητηριώδες άλικο λουλούδι. Το καπέλο της είχε το χρώμα του αίματος...

»Προσπάθησα να συνέλθω. Πραγματικά, είχα στο μυαλό μου το αίμα.

»Αργότερα άκουσα τον θόρυβο του αυτοκινήτου της. Αναρωτήθηκα αν πήγαινε κι εκείνη στο Πένριθαρ· πήρε, ωστόσο, τον δρόμο προς τα αριστερά, προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κοίταξα το αυτοκίνητο να ανεβαίνει αργά τον λόφο και να χάνεται, και για κάποιον λόγο ανάσανα πιο εύκολα. Το Ράτχολ έμοιαζε να γίνεται ξανά ο ήσυχος, μισοκοιμισμένος εαυτός του».

«Αν τελειώσες», είπε ο Ρέιμοντ Γουέστ όταν η Τζόις σταμάτησε, «θα δώσω αμέσως την ετυμηγορία μου. Δυσπεψία, κηλίδες μπροστά στα μάτια σου μετά το γεύμα».

«Δεν τελείωσα», είπε η Τζόις. «Πρέπει να ακούσετε και τη συνέχεια. Τη διάβασα στην εφημερίδα δύο ημέρες αργότερα, με τίτλο

“Μοιραίο μπάνιο στη θάλασσα”. Έλεγε πως η κυρία Ντέικρ, σύζυγος του λοχαγού Ντένις Ντέικρ, δυστυχώς πνίγηκε στο Λάντιρ Κόουβ, λίγο πιο κάτω στην ακτή. Εκείνες τις ημέρες η ίδια και ο σύζυγός της διέμεναν στο τοπικό ξενοδοχείο και είχαν δηλώσει ότι είχαν πρόθεση να πάνε για μπάνιο, αλλά σηκώθηκε ψυχρός αέρας. Ο λοχαγός Ντέικρ είχε δηλώσει ότι κρύωνε, γι’ αυτό πήγε στα γήπεδα του γκολφ εκεί κοντά με μερικούς ακόμα πελάτες του ξενοδοχείου. Η κυρία Ντέικρ, παρ’ όλα αυτά, είπε ότι η ίδια δεν κρύωνε κι έφυγε για τη σπηλιά μόνη της. Όταν δεν επέστρεψε, ο σύζυγός της ανησύχησε, και μαζί με τους φίλους του κατέβηκε στην παραλία. Βρήκαν τα ρούχα της πλάι σε έναν βράχο, μα ούτε ίχνος της άτυχης γυναίκας. Το πτώμα της δε βρέθηκε παρά μόνο μία εβδομάδα αργότερα, όταν ξεβράστηκε σε ένα σημείο πιο μακριά, κατά μήκος της ακτής. Έφερε ένα άσχημο χτύπημα στο κεφάλι, το οποίο είχε γίνει πριν από τον θάνατο, και η θεωρία ήταν πως μάλλον βούτηξε στη θάλασσα και χτύπησε το κεφάλι σε κάποιον βράχο. Από ό,τι μπόρεσα να καταλάβω, ο θάνατός της πρέπει να επήλθε μόλις είκοσι τέσσερις ώρες από τη στιγμή που είδα τις κηλίδες αίματος».

«Ένσταση», είπε ο σερ Χένρι. «Αυτό δεν είναι πρόβλημα, είναι ιστορία με φαντάσματα. Φαίνεται πως η δεσποινίς Λεμπριέρ είναι μέντιουμ».

Ο κύριος Πέδερικ έβηξε όπως συνήθιζε.

«Μου κάνει εντύπωση ένα σημείο», είπε, «το χτύπημα στο κεφάλι. Νομίζω πως δεν πρέπει να αποκλείσουμε την πιθανότητα δόλιας ενέργειας. Δε βλέπω, όμως, να έχουμε κανένα στοιχείο για να βασιστούμε. Το δίκως άλλο, η παραίσθηση, ή το όραμα, της δεσποινίδος Λεμπριέρ παρουσιάζει ενδιαφέρον, αλλά δε διακρίνω καλά το σημείο ως προς το οποίο θέλει να εκφέρουμε άποψη».

«Δυσπεψία και σύμπτωση», είπε ο Ρέιμοντ, «και σε κάθε περίπτωση δεν μπορείς να είσαι σίγουρη ότι ήταν οι ίδιοι άνθρωποι. Εξάλλου, η κατάρα, ή ό,τι κι αν ήταν αυτό, θα είχε ισχύ μόνο για όσους κατοικούσαν πραγματικά στο Ράτχολ».

«Εγώ», είπε ο σερ Χένρι, «έχω την αίσθηση ότι ο σκοτεινός ναυτικός έχει κάποια σχέση με την ιστορία. Όμως συμφωνώ με τον κύριο Πέδερικ, η δεσποινίς Λεμπριέρ μάς έχει δώσει πολύ λίγα στοιχεία».

Η Τζόις στράφηκε προς τον δρα Πέντερ, ο οποίος κουνούσε το κεφάλι χαμογελώντας.

«Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα ιστορία», είπε εκείνος, «αλλά, δυστυχώς, συμφωνώ με τον σερ Χένρι και τον κύριο Πέδερικ, έχουμε ελάχιστα στοιχεία για να βασιστούμε».

Έπειτα η Τζόις κοίταξε γεμάτη περιέργεια τη μισ Μαργλ, η οποία της χαμογέλασε.

«Πιστεύω κι εγώ ότι είσαι λίγο άδικη, καλή μου Τζόις», είπε. «Για μένα, φυσικά, είναι διαφορετικά. Θέλω να πω ότι εμείς είμαστε γυναίκες, εκτιμούμε το θέμα των ρούχων. Μα δε νομίζω πως είναι δίκαιο πρόβλημα όταν τίθεται σε έναν άνδρα. Συνάγεται σύγγουρα ότι άλλαξε γρήγορα πολλές φορές. Τι μοχθηρή γυναίκα! Κι ένας ακόμα πιο μοχθηρός άνδρας».

Η Τζόις έμεινε να την κοιτά.

«Θεία Τζέιν», είπε. «Μισ Μαργλ, εννοώ, πιστεύω πως... πραγματικά πιστεύω πως έχετε καταλάβει την αλήθεια».

«Κοίταξε, καλή μου», είπε η μισ Μαργλ, «είναι πολύ πιο εύκολο για εμένα, έτσι όπως κάθομαι εδώ ήσυχα, από ό,τι ήταν για εσένα, κι αφού είσαι καλλιτέχνιδα σε επηρεάζει πολύ η ατμόσφαιρα, σωστά; Εγώ που κάθομαι εδώ με το πλεκτό μου βλέπω απλά τα γεγονότα. Οι κηλίδες του αίματος έπεσαν στο πλακόστρωτο από το μαγιά που ήταν κρεμασμένο από πάνω, κι επειδή το μαγιά ήταν κόκκινο, ούτε οι ίδιοι οι εγκληματίες δε συνειδητοποιήσαν ότι είχε λερωθεί από αίμα. Την άμοιρη, την άμοιρη τη νεαρή!»

«Με συγχωρείτε, μισ Μαργλ», είπε ο σερ Χένρι, «αλλά θέλω να σας πω ότι εγώ είμαι ακόμα στο απόλυτο σκοτάδι. Εσείς και η δεσποινίς Λεμπριέρ φαίνεται πως ξέρετε για ποιο πράγμα μιλάτε, αλλά εμείς οι άνδρες είμαστε ακόμα τελείως χαμένοι».

«Θα σας πω τώρα το τέλος της ιστορίας», είπε η Τζόις. «Είχε

περάσει ένας χρόνος. Βρισκόμουν σε ένα μικρό παραθαλάσσιο θέρετρο στην ανατολική ακτή και σκίσαρα, όταν ξαφνικά είχα την αλλόκοτη αίσθηση που νιώθει κανείς όταν κάτι έχει ξανασυμβεί στο παρελθόν. Είδα στο πλακόστρωτο μπροστά μου δύο άτομα, έναν άνδρα και μια γυναίκα, να χαιρετούν ένα τρίτο άτομο, μια γυναίκα που φορούσε ένα εμπριμέ φόρεμα με άλικά αλεξανδρινά. “Κάρολ, δεν είναι δυνατόν. Ποιος θα φανταζόταν ότι θα συναντιόμασταν μετά από τόσα χρόνια. Έχεις γνωρίσει τη σύζυγό μου, Τζόαν, να σου συστήσω μια φίλη από τα παλιά, τη δεσποινίδα Χάρντινγκ”.

»Αναγνώρισα τον άνδρα αμέσως. Ήταν ο Ντένις που είχα δει στο Ράτχολ. Η σύζυγος ήταν διαφορετική – θέλω να πω, ήταν Τζόαν αντί για Μάρτζερι· μα ήταν ο ίδιος τύπος γυναίκας: νεαρή, μάλλον άκομψη, και πολύ συμμαζεμένη. Για μια στιγμή νόμισα ότι είχα αρχίσει να τα χάνω. Αρχισαν να λένε ότι θα πήγαιναν για μπάνιο. Θα σας πω τι έκανα. Πήγα επιτόπου στο αστυνομικό τμήμα. Σκεφτόμουν πως μάλλον θα πίστευαν ότι είχα χάσει τα λογικά μου, αλλά δε με ένοιαζε. Και τελικά όλα πήγαν καλά. Ήταν εκεί ένας άνδρας από τη Σκότλαντ Γιαρντ, είχε κατέβει ακριβώς για την ίδια υπόθεση. Από ό,τι φαίνεται –είναι φρικτό και να το συζητώ ακόμα– η αστυνομία υποπευόταν τον Ντένις Ντέικρ. Δεν ήταν αυτό το πραγματικό του όνομα, υιοθετούσε διαφορετικά ονόματα σε διαφορετικές περιστάσεις. Γνώριζε κοπέλες, συνήθως κορίτσια ήσυχια και συμμαζεμένα, χωρίς πολλούς συγγενείς και φίλους, τις παντρευόταν, τους έκανε μια ασφάλεια ζωής προς ένα μεγάλο ποσό και μετά... είναι φρικτό! Η γυναίκα που λεγόταν Κάρολ ήταν η πραγματική του σύζυγος, και πάντα εκτελούσαν το ίδιο σχέδιο. Στην πραγματικότητα έτσι κατάφεραν να τον πιάσουν. Οι ασφαλιστικές εταιρείες άρχισαν να υποπεύονται. Ο Ντέικρ ερχόταν σε κάποιο ήσυχο παραθαλάσσιο μέρος με τη νέα του σύζυγο, έπειτα εμφανιζόταν η άλλη γυναίκα και πήγαιναν για μπάνιο όλοι μαζί. Δολοφονούσαν τη σύζυγο και η Κάρολ φορούσε τα ρούχα της και γύριζε με τη βάρκα μαζί του. Στη συνέχεια έφευγαν από όπου κι αν βρί-

σκονταν, αφού ρωτούσαν για την υποτιθέμενη Κάρολ, κι όταν έβγαιναν από το χωριό η Κάρολ άλλαζε βιαστικά, έβαζε ξανά τα δικά της εκκεντρικά ρούχα και το έντονο μακιγιάζ κι επέστρεφε να πάρει το αυτοκίνητό της και να φύγει. Φρόντιζαν να μάθουν προς τα πού πήγαινε το ρεύμα κι ο υποτιθέμενος θάνατος συνέβαινε στην επόμενη παραλία προς εκείνη την κατεύθυνση. Η Κάρολ έπαιξε τον ρόλο της συζύγου, κατέβαινε σε κάποια απόμερη παραλία στην οποία άφηνε τα ρούχα της συζύγου κοντά σε κάποιον βράχο, κι έπειτα αναχωρούσε με το εμπριμέ λουλουδάτο φόρεμά της για να περιμένει ήσυχα ώσπου να καταφέρει να έρθει ξανά κοντά της ο άντρας της.

»Υποθέτω πως όταν σκότωσαν την άμοιρη τη Μάρτζερι το αίμα πρέπει να πιτσίλισε το μαγιά της Κάρολ, κι επειδή ήταν κόκκινο δεν το πρόσεξαν, όπως λέει η μισ Μαρπλ. Μα όταν το κρέμασαν στο μπαλκόνι, άρχισε να στάζει. Δεν είναι δυνατόν!» είπε και ρίγησε. «Ακόμα το βλέπω μπροστά μου».

«Μα βέβαια», είπε ο σερ Χένρι, «τώρα το θυμάμαι πολύ καλά. Το πραγματικό όνομα του ανθρώπου ήταν Ντέιβις. Είχε ξεφύγει τελείως από τη μνήμη μου ότι ένα από τα πολλά ψευδώνυμά του ήταν Ντέικρ. Επρόκειτο για ένα εξαιρετικά πονηρό ζευγάρι. Πάντα μου φαινόταν απίστευτο το γεγονός ότι κανείς δεν πρόσεξε την αλλαγή στην ταυτότητα. Υποθέτω ότι, όπως λέει η μισ Μαρπλ, πιο εύκολα αναγνωρίζει κανείς τα ρούχα παρά τα πρόσωπα· μα ήταν πανέξυπνο σχέδιο, γιατί, παρ' ότι υποπτευθήκαμε τον Ντέιβις, δεν ήταν εύκολο να τον κατηγορήσουμε για το έγκλημα, αφού έδειχνε να έχει πάντα ένα άψογο άλλοθι».

«Θεία Τζέιν», είπε ο Ρέιμοντ κοιτώντας τη με περιέργεια, «πώς το κάνεις; Έχεις ζήσει μια τόσο ειρηνική ζωή κι όμως τίποτα δε φαίνεται να σε εκπλήσσει».

«Πάντα θεωρώ ότι σε αυτόν τον κόσμο οι καταστάσεις μοιάζουν πολύ μεταξύ τους», είπε η μισ Μαρπλ. «Γνώρισα κάποτε, ξέρεις, την κυρία Γκριν, η οποία έθαψε πέντε παιδιά – και ήταν όλα ασφαλισμένα. Φυσικά, κάποια στιγμή την υποπτεύθηκαν».

Κούνησε το κεφάλι.

«Η ζωή του χωριού έχει πάρα πολλή μοχθηρία. Ελπίζω εσείς, καλοί μου νέοι, να μη συνειδητοποιήσετε ποτέ πόση μοχθηρία κρύβει ο κόσμος».

*Μια υπέροχη συλλογή 12 ιστοριών ιδανική
για ανάγνωση τις ηλιόλουστες μέρες του καλοκαιριού...*

Καλοκαίρι – καθώς η θερμοκρασία ανεβαίνει, αυξάνεται και η ροπή προς το κακό. Από την Κορνουάλη ως τη Γαλλική Ριβιέρα, με φόντο το αρχαίο ιερό των Δελφών ή τα σπίτια της βρετανικής επαρχίας, οι πιο διάσημοι ήρωες της Άγκαθα Κρίστι λύνουν τα σατανικότερα εγκλήματα κάτω από τις καυτές ακτίδες του ήλιου. Αράξτε σε μια ξαπλώστρα και απολαύστε μοναδικές ιστορίες με ανατρεπτική πλοκή και αγωνιώδη κλιμάκωση διά χειρός της πλέον αγαπημένης συγγραφέως όλων των εποχών.

*Να διαβάσεις μια αριστοτεχνικά γραμμένη ιστορία
της Άγκαθα Κρίστι είναι σαν να τρως το τέλειο μήλο: απόλυτη απόλαυση.*

TANA FRENCH, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

a. AGATHA
C. CRISTIE

2 ΔΙΣΚΕΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25965